

Kız ve Cesur Alpaka

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Cesur Alpaka

Ebru Mina TOMURCUK

Maya, kıvrıkcık koyu kahverengi saçları iki kısa topuz halinde zıplayarak, tozlu patikadan Nine'nin çiftliğine doğru seke seke yürüdü. Sabah seslerle doluydu: öten bir horoz, gürleyen bir traktör, gıcırdayan bir kapı. Maya gürültülü çiftliği severdi, ama bugün yeni bir şey duydu—ahırdan gelen yumuşak, titrek bir mırıltı. Büyük ahşap kapıyı itip içeri baktı.

Ahırın bir köşesinde küçük bir alpaka duruyordu; tüylü ve yuvarlak, krem beyazı yapışlı, yüzünde ve bacaklarında yumuşak karamel lekeleri vardı. Boynunda mavi bir kurdele vardı ve kocaman koyu gözleri fal taşı gibi açılmış, tedirgindi. Bir kova takırdadığında yerinden sıçradı ve bir saman balyasının arkasına saklandı. 'Merhaba,' dedi Maya yumuşak bir sesle. 'Ben Maya. Sorun yok—ben yüksek ses çıkarmam.'

Nine içeri girdi; gümüş grisi topuzu hasır şapkasının altında düzgündü ve yeşil önlüğü unla kaplıydı. Maya'ya gülümsedi. 'Bu Pepper,' dedi. 'Buralarda yeni ve her tuhaf ses onu ürkütüyor. Nazik bir arkadaş'a ihtiyacı var.' Maya başını salladı, yuvarlak yanaklarında gamzeler oluştu. 'Nazik olabilirim,' dedi. Yumuşak samanın üzerine oturdu ve sessizce bekledi, küçük örgü bileziği dizinin üzerinde duruyordu.

Pepper saman balyasının arkasından dışarı baktı, küçük seğiren kulakları sağa sola dönüyordu. Maya hiç kıpırdamadan durdu. 'İstersen daha yakına gelebilirsin,' diye fısıldadı. 'Ben sadece burada oturacağım.' Alpaka bir sendeleyeni adım attı, sonra bir tane daha; pembe burnu seğiriyordu. Uzakta bir köpek havladığında irkildi, ama Maya'nın sakin sesi onu dengede tuttu. Yavaşça gelip yanında durdu.

Maya elini uzattı ve Pepper'ın elini koklamasına izin verdi. 'Gördün mü? Korkutucu bir şey yok,' dedi. 'Sessiz sesleri birlikte dinlemeye ne dersin?' Yan yana oturdular ve Maya yumuşak şeyleri gösterdi: samanı hışırdatan esinti, usulca gıdaklayan bir tavuk, musluktan damlayan su. Pepper'ın kulakları gevşedi ve uzun kirpikleri yavaşça kırpıldı. İlk kez saklanmadı.

Ertesi sabah Maya ahıra küçük bir radyo getirdi. 'Nine yumuşak müziğin yardımcı olabileceğini söylüyor,' dedi. Radyoyu kısık sese açtı ve havada yumuşak bir melodi süzüldü. Pepper'ın bacakları titredi, ama Maya yanında kaldı ve melodiye eşlik etti. 'Bu sadece müzik,' dedi. 'Sana zarar vermez.' Bir süre sonra Pepper'ın başı hafifçe sallandı, sanki sesi sevmiş gibiydi.

Maya'nın bir fikri vardı. 'Hadi birlikte yavaşça yürümeyi deneyelim,' dedi. 'Her seferinde bir adım.' Elini uzattı ve Pepper onu izledi. Ahırın etrafında, saman balyalarının ve yem kovalarının yanından geçerek yürüdüler. Ne zaman yüksek bir ses gelse—düşen bir kürek, yüksek bir kahkaha—Maya durur ve 'Sorun yok,' derdi. Pepper durup dinlemeyi, sonra yürümeye devam etmeyi öğrendi.

Bir öğleden sonra büyük bir kamyon, motoru gürleyerek patikadan geçti. Pepper titreyerek köşeye fırladı. Maya hızla yanına gitti ve diz çöktü. 'Buradayım,' dedi yumuşak bir sesle. 'Hadi birlikte beşe kadar sayalım.' Yavaşça saydı ve Pepper'ın nefesi yavaşladı. 'Gördün mü? Kamyon gitti artık. Cesurdun.' Pepper omzuna burnunu sürttü, mavi kurdele Maya'nın yanağına değdi.

Nine ahır kapısından izleyip gülümsedi. 'Ona iyi öğretiyorsun,' dedi. 'Cesaret her seferinde küçük bir adımla büyür.' Maya'nın yüzü aydınlandı. O ve Pepper her gün çalıştılar: radyo dinlemek, gürültülü traktörün yanından geçmek, tavukları selamlamak. Her seferinde Pepper biraz daha sağlamlaştı ve Maya'nın yumuşak sesi onun kendini güvende hissetmesine yardımcı olmak için hep oradaydı.

Rüzgârlı bir gün, gevşek bir kepenk ahır duvarına çarpıp gürültü yaptı. Pepper yerinden sıçradı, ama kaçmadı. Maya'ya baktı; Maya başını salladı. 'Yapabilirsin,' dedi. Pepper derin bir nefes aldı ve kepenge doğru yürüdü. Maya onu tamir ederken yanında durdu ve ortalık yeniden sessizleştğinde küçük, mutlu bir mırıltı çıkardı. Maya güldü. 'Başardın, Pepper!'

Pepper, Maya'yla birlikte çiftliği keşfetmeye başladı; sendeleyeni bacakları güçlendi. Yüksek sesleri hâlâ sevmiyordu, ama artık ne yapacağını biliyordu: Maya'yı bulur, birlikte yumuşak müzik dinler ya da yavaş nefes alırlardı. Diğer hayvanlar da bunu fark etmiş gibiydi. Pepper yanlarından geçerken, huysuz kaz bile biraz daha nazikçe öttü.

Maya ve Pepper ahırda özel bir yer yaptılar—yumuşak bir battaniye ve küçük radyonun olduğu sessiz bir köşe. Ona 'cesur köşemiz' dediler. Pepper ne zaman korksa oraya giderdi ve Maya ona katılırdı. 'Birlikte cesur olabiliriz,' derdi. Pepper ona yaslanır ve dünya yeniden sakinleşene kadar müzik dinlerlerdi.

Bir akşam uzaklarda bir gök gürültüsü patladı. Pepper'ın kulakları seğirdi, ama saklanmadı. Cesur köşeye yürüdü ve Maya'yı bekledi. Maya koşarak geldi ve birlikte oturup yumuşak yağmuru ve radyoyu dinlediler. 'Korkmuyorsun,' diye fısıldadı Maya. Pepper uzun kirpiklerini kırpıttı ve mırıldandı. Hâlâ biraz korkuyordu, ama yalnız olmadığını biliyordu.

Nine onlara sıcak bir lapa ve nazik bir gülümseme getirdi. 'Gördünüz mü?' dedi. 'Cesaret yüksek sesle olmak değildir. Korksan bile küçük adımlar atmaktır.' Maya, sakın bir şekilde lapasını yiyen Pepper'a baktı. Arkadaşıyla gurur duydu. 'O tanıdığım en cesur alpaka,' dedi. Pepper'ın pembe burnu seğirdi ve eline burnunu dürttü.

Günler geçtikçe Pepper daha da kendine güvenmeye başladı. Ani yüksek sesleri hâlâ sevmiyordu, ama dinlemeyi ve Maya'nın yanında sakın sakın yürümeyi öğrendi. En iyi arkadaş oldular; sessiz anları ve küçük maceraları paylaştılar. Maya'nın yumuşak sesi ve Pepper'ın büyüyen cesareti herkese, dostluğun en korkutucu sesleri bile biraz daha yumuşak hissettirebileceğini gösterdi.

Ve her akşam, güneş çiftliğin üzerinde batarken, Maya ve Pepper cesur köşelerinde birlikte otururlardı. Radyo yumuşak müzik çalar ve dünya huzurlu olurdu. Maya fısıldardı: 'Bugün de başardık.' Pepper mutlu mutlu mırıldanır, mavi kurdelesini dalgalanırdı. Yarının yeni sesler getirebileceğini biliyorlardı, ama birlikte, her seferinde küçük bir adımla, her şeyle yüzleşebilirlerdi.